

Sygn. akt VII U 2658/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 16 października 2013 roku znak:(...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala W. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 października 2013 roku do dnia 31 października 2016 roku;

II. wniosek o wypłatę odsetek za zwłokę przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L..

Sygn. akt VII U 2658/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 października 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż wnioskodawczyni nie została uznana za niezdolną do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 października 2013 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła W. M. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powoływała się na stale pogarszający się stan jej zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

W. M. do dnia 30 września 2013 roku była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja z dnia 10 października 2011 roku - akta ZUS). W dniu 21 sierpnia 2013 roku złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek - akta ZUS). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 12 września 2013 roku nie została uznana za niezdolną do pracy (orzeczenie - akta ZUS). Na skutek wniesionego sprzeciwu została poddana badaniu przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 2 października 2013 roku nie uznała jej za niezdolną do pracy (orzeczenie komisji lekarskiej - akta ZUS).

W. M. cierpi na padaczkę ogniskową pourazową na skutek urazu doznanego w wieku 3 lat, napady rzekomopadaczkowe, torbiel pajęczynówkową lewego płata czołowego, zespół bólowy szyjny i lędźwiowy. Stan zdrowia wnioskodawczyni nie uległ poprawie w porównaniu do okresu przed 30 września 2013 roku. Od czerwca 2005 roku przebywała kilkakrotnie w Oddziale Neurologii. Napady powtarzają się ze zmienną częstotliwością. Są to napady częściowe, ze zmienną następową utratą przytomności i z uogólnionymi drgawkami. Napady padaczkowe występują nadal. Ich zmienna częstotliwość czy też okresowa minimalizacja nie wpływają w znaczącym stopniu na ocenę niezdolności do pracy wnioskodawczyni, gdyż jako fryzjerka ma ona stały kontakt z ostrymi narzędziami. Wnioskodawczyni w dalszym ciągu wymaga stałego leczenia przeciwpadaczkowego oraz zastosowania się do przeciwwskazań zawodowych wymaganych w przypadku padaczki lekoopornej. Tym samym jest częściowo niezdolna do pracy od dnia 1 października 2013 roku do dnia 31 października 2016 roku (opinie biegłych – k. 39, 62, 82).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne oraz opinie biegłych. Sąd przeprowadził także dowody z opinii biegłych o specjalności neurologia oraz psychologia. Sąd odmówił dania wiary opinii wydanej przez dr W. D. k. 12-13, gdyż biegły w żaden sposób nie wskazał na czym polega poprawa stanu zdrowia badanej w porównaniu do okresu przed 30 września 2013 roku, kiedy była orzeczona częściowa niezdolność do pracy. Opinie biegłej dr W. S. Sąd uznał za wiarygodne jako wszechstronne, szczegółowe, logiczne, odpowiadające na zadane pytania. W opiniach uzupełniających biegła szczegółowo odnosiła się do argumentacji i zarzutów organu rentowego. Wnioski wyprowadzone przez biegłą są logiczne i poparte materiałem dowodowym. Biegła wskazała, że w stanie zdrowia badanej nie nastąpiła poprawa, zaś stały kontakt z ostrymi narzędziami w przypadku padaczki lekoopornej stanowi przeciwwskazanie do wykonywania takiej pracy.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie W. M. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z tym, że wnioskodawczyni została uznana za nadal częściowo niezdolną do pracy od dnia 1 października 2013 roku do dnia 31 października 2016 roku, zaskarżoną decyzję należało zmienić przyznając jej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na wskazany okres.

Wniosek o wypłatę odsetek za zwłokę jako zgłoszony po raz pierwszy w postępowaniu sądowym Sąd przekazał organowi rentowemu do rozpoznania celem wydania decyzji.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.